

Υπάρχει ένα φαινόμενο, θα μπορούσα να το χαρακτηρίσω, έτσι κάπως αυθαίρετα και αυστηρά, ως ψυχολογική αστάθεια, το οποίο συχνά έρχεται μετά την επίτευξη κάποιου στόχου. Ενώ λοιπόν κατ' αρχήν, θεωρείς το στόχο σχεδόν μη πραγματοποιήσιμο, αν και όταν καταφέρνεις να τον πραγματοποιήσεις, μετά την πρώτη χαρά πέφτεις σε μια κατάσταση μελαγχολίας, βάζοντας το ρητορικό ερώτημα: «*Ε και;*»

Ίσως αυτό, να είναι ένας τρόπος να σε προκαλεί ο ίδιος σου ο εαυτός, προκειμένου να βάλεις τον επόμενο στόχο, ώστε να κρατηθείς ζωτικός, χρήσιμος, παρών.

Ίσως να είναι και η επιτομή του: «*Ματαιότητα, ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης*». Ίσως και κάτι άλλο.

Εχουμε χρόνο, φαντάζομαι, να καταλήξουμε κάπου...

...κατεβαίνοντας την Κινέτα. (φωτό Γ. Γαϊτάνης)

Όπως και να έχει φλερτάρισα, πάλι, με αυτό το φαινόμενο, το βράδυ μετά τον τερματισμό του 14ου Ι.Ρ.Α. Δεν με αιφνιδίασε η έλευσή του, σε εκείνο το δροσερό ανοιξιάτικο Σαββατόβραδο, έχοντας ήδη βάλει στις αποσκευές αυτής της ζωής, ολάκερη την εμπειρία του 14ου Ι.Ρ.Α. Το καλό με αυτή την κατάσταση είναι ότι σου χαρίζει μια ηρεμία, μια νηφαλιότητα. Σε ακραίες περιπτώσεις, δεν το έχω ζήσει θεωρητικά το αντιμετωπίζω, μπορεί να αγγίζεις και τα σύνορα της Νιρβάνας.

Το λιθόστρωτο.

Κυριακή, λίγο πριν τις 11 το πρωί, καταφθάνουμε στην είσοδο του λιθόστρωτου. Δημήτριος ο άγιος ο λουμπαρδιάρης, Δημήτρης όμως και ο Πικιώνης που σχεδίασε τα πλακόστρωτα, των πέριξ της Ακρόπολης Δημόσιων χώρων, πριν από 60 χρόνια.

Τα παιδικά και εφηβικά μου χρόνια, τα πέρασα μερικές εκατοντάδες μέτρα μακρύτερα. Από την ταρατσα του πατρικού, έβλεπα τα νότια τελειώματα του λόφου των Μουσών για να θυμηθούμε και το πρώτο όνομα του Φιλοπάππου. Βαθιά χαμένες στην μνήμη μου, εικόνες ήρεμων, γλυκών απογευμάτων. Περπατήματα με βήματα μικρά, αντίστοιχα της ηλικίας πάνω σε αυτό το λιθόστρωτο που τότε μετρούσε δέκα χρόνια παρουσίας.

Μάιος 1962, λόφος Μουσώ ν. Η Pat Moss παρελαύνει με την Austin Healey ανοιχτή, μετά το πέρας της απονομής. Ανάμεσα στους παριστάμενους ο τότε διάδοχος του Θρόνου της Ελλάδας Κωνσταντίνος Γλυξμπουργκ στα λευκά και ο Κώστας Νικολόπουλος της Ε.Λ.Π.Α. Στο βάθος διακρίνεται και το μνημείο του Φιλοπάππου.

Κοντά σε αυτές και άλλες, μαυρόασπρες εικόνες από τα τραυματισμένα οχήματα των Δ.Ρ.Α. της δεκαετίας του '60 που κατέβαιναν αργά στο λιθόστρωτο παρελαύνοντας μπροστά από τον ανώτατο πολιτειακό άρχοντα του τόπου όπως ήθελε το πρωτόκολλο. Δεν νομίζω ότι καταλάβαινα τη σπουδαιότητα του χώρου. Την πολιτισμική σπουδαιότητα, εννοώ.

Την αντιλαμβανόμουν σταδιακά, όσο περνούσε ο χρόνος. Κι όσο πιο πολύ την εννοούσα, τόσο πιο πολύ άλλαζε ο χώρος. Κι όσο πιο πολύ την αγαπούσα, τόσο χανόταν αυτό που γνώριζα.

Έτσι όταν έφτασα, την τελευταία μέρα του φετινού Μάη, μετά από περιπετειώδεις ελιγμούς ανάμεσα από δεκάδες πούλμαν, στην μπάρα του λιθόστρωτου και επιχείρησα να παρκάρω το δίκυκλο, εκεί παράμερα, μια νεαρά εργαζόμενη με παρακάλεσε, η αλήθεια είναι με μεγάλη ευγένεια, να μην το αφήσω εκεί. Παρενοχλούσα την επιβίβαση των τουριστών σε αυτά τα ανοιχτά πολύχρωμα λεωφορεία που περιδιαβαίνουν τους αλλοδαπούς, ανά τα αξιοθέατα του κέντρου της πρωτεύουσας.

Πειθάρχησα, μουρμούριζοντας σαν κακότροπο παιδί, κάτι ενάντια σε αυτό το πανηγύρι του υπερβιομηχανοποιημένου τουρισμού, για να εισπράξω την απάντηση με ευγενικά λυπημένο τρόπο: «*Ε! βλέπεται δεν μας έχει μείνει και τίποτα άλλο!*».

Και μου 'μεινε αυτή η πρόταση, έτσι σαν σκληρή απόδειξη μιας μεγάλης αποτυχίας ενός ολόκληρου λαού, καθώς βηματίζα με μεγάλα βήματα πια πάνω στο λιθόστρωτο.

Βραβείο στην ΕΜΑΚΑ και Χιόνι στον αγώνα ορεινών οδών Πάπινα Βάλια στον αγώνα ορεινών οδών ΟΜΑΕ και Μπαρμάλις.

Κ.Κ. Καύμος, Κινέτα, Κατηφόρα (φωτό: Ιωσήφ -Joseph 54- Γαϊτανής)